

Mgr. Daniel Herman
ministr kultury

V Praze dne 15. listopadu 2017
Č.j.: MK 71933/2017 OLP

U s n e s e n í

Jako orgán státní památkové péče příslušný k provedení přezkumného řízení dle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), ve věci přezkoumání pravomocného rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 74500/2016 OPP, sp. zn. MK-S 13678/2015 OPP ze dne 30. 11. 2016 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“), jež nabylo právní moci dne 27. 12. 2016, kterým dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále též „zákon č. 20/1987 Sb.“) nebyl za kulturní památku prohlášen soubor „Transgaz“, který sestává z budovy č. p. 325 na pozemku parc. č. 480/2, budovy bez č. p. na pozemku parc. č. 480/3 a budovy č. p. 365 na pozemku parc. č. 491/1, a dále pozemků parc. č. 480/1-5, 480/11, 480/12, 491/1, k. ú. Vinohrady, hl. m. Praha (dále též „objekt“, „nemovitost“ nebo „soubor Transgaz“), jehož účastníky jsou dle § 95 odst. 4 správního řádu účastníci řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, kterým jsou společnost Phibell, s.r.o., se sídlem Rohanské nábřeží 678/25, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČ 242 36 021 a společnost Vinohradská BLDG, a.s., se sídlem Václavské náměstí 815/53, 110 00 Praha 1 - Nové Město, IČ 274 13 799, oba zastoupeni Mgr. Karlem Štochlem, bytem Hostomice 300, 267 24 Hostomice, IČ 710 19 472, jsem podle ustanovení § 97 odst. 1 správního řádu na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, usnesením rozhodl

n á s l e d o v n ě :

**přezkumné řízení zahájené usnesením ministra kultury
č.j. MK 31480/2017 OLP ze dne 4. 5. 2017 ve věci přezkoumání
pravomocného rozhodnutí Ministerstva kultury
č.j. MK 74500/2016 OPP, sp. zn. MK-S 13678/2015 OPP ze dne 30. 11. 2016
s e z a s t a v u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Předesílám, že ohledně podrobné rekapitulace průběhu řízení, v jehož rámci došlo k vydání přezkoumávaného rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 74500/2016 OPP, sp. zn.

MK-S 13678/2015 OPP ze dne 30. 11. 2016 odkazují na obsah jeho odůvodnění a rovněž na obsah odůvodnění usnesení č.j. MK 31480/2017 OLP ze dne 4. 5. 2017 o zahájení tohoto přezkumného řízení, kde je mj. uveden obsah podaných podnětů k zahájení přezkumného řízení a též na obsah odůvodnění rozhodnutí č.j. MK 57085/2017 OLP ze dne 20. 9. 2017 o rozkladu ze dne 24. 5. 2017 proti výše uvedenému usnesení o zahájení přezkumného řízení.

Připomínám, že v odůvodnění rozhodnutí č.j. MK 57085/2017 OLP ze dne 20. 9. 2017 jsem mj. uvedl následující:

„Ohledně námitek rozkladu, které se týkají věcných důvodů pro zahájení přezkumného řízení a vymezení práv nabytých v dobré víře, uvádím, že tyto námitky budou posouzeny a vypořádány (spolu s námitkami obsaženými ve vyjádření ze dne 3. 7. 2017, které podal podatel rozkladu ve smyslu výzvy v III. výrokové části usnesení o zahájení přezkumného řízení) až v rámci případného meritorního rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, kterým by přezkoumávané rozhodnutí Ministerstva kultury bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení nebo v rámci případného usnesení o zastavení přezkumného řízení. Vzhledem k tomu, že část podkladů založených ve správním spise obsahuje tvrzení o mimořádné památkové významnosti a unikátnosti předmětného objektu, pak je nutno v rámci přezkumného řízení zejména podrobně objasnit, zda Ministerstvo kultury v přezkoumávaném rozhodnutí dostatečným způsobem vyhodnotilo shromážděné podklady a dostatečným způsobem se argumentačně vypořádalo s jejich obsahem a zda je tedy přezkoumávané rozhodnutí náležitě odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a zda Ministerstvo kultury dodrželo základní zásady činnosti správního orgánu stanovené v § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, podle kterých je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Konkrétně bude zkoumáno, zda Ministerstvo kultury dostatečným způsobem vyhodnotilo a vypořádalo obsah stanoviska Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. polovině 20. století a dále návrh na prohlášení souboru budov Transgaz za kulturní památku, který podal Klub Za starou Prahu. Podatel rozkladu se k těmto zásadním otázkám vyjádřil nejen v nyní řešeném rozkladu, ale zejména velmi podrobným způsobem ve svém podání ze dne 3. 7. 2017, kde závažným způsobem zpochybnil relevanci argumentů uplatněných v podnětech k zahájení tohoto přezkumného řízení. Proto za účelem důkladného prověření důvodnosti tvrzení a námitek obsažených v tomto podání ze dne 3. 7. 2017 bude vyžádáno oponentní stanovisko odborné organizace státní památkové péče – Národního památkového ústavu, generálního ředitelství, a to ve smyslu § 32 odst. 2 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., kterým je stanoveno, že odborná organizace státní památkové péče připravuje odborné podklady pro Ministerstvo kultury, zejména pro prohlašování kulturních památek. Při následném vyhodnocování tohoto oponentního stanoviska bude přihlédnuto ke skutečnosti, že Národní památkový ústav, generální ředitelství je nejen odbornou organizací státní památkové péče, ale zároveň i jedním z podatelů podnětů k zahájení tohoto přezkumného řízení. Odborná organizace státní památkové péče však nemůže být jako instituce podjatá. Toto odborné stanovisko bude následně zasláno podateli rozkladu a bude mu poskytnuta přiměřená lhůta k vyjádření se k tomuto nově opatřenému podkladu. Lze tedy uzavřít, že v této procesní fázi nelze v plné míře předem vyhodnocovat výše uvedené věcné námitky rozkladu (stejně jako námitky obsažené ve vyjádření ze dne 3. 7. 2017) a předjímat tak výsledek přezkumného řízení. Teprve pokud budou námitky podatele v jeho vyjádření ze dne 3. 7. 2017 shledány důvodnými, pak bude toto přezkumné řízení zastaveno, v opačném případě bude přezkoumávané rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Ministerstvu kultury za účelem řádného vyhodnocení shromážděných podkladů a vydání nového rozhodnutí ve věci.“

S ohledem na výše uvedené je proto pro posouzení věci v přezkumném řízení podstatný obsah námitek rozkladu účastníka řízení ze dne 24. 5. 2017, které se týkají věcných důvodů pro zahájení přezkumného řízení a vymezení práv nabytých v dobré víře a dále obsah vyjádření účastníka řízení (společnost Phibell, s.r.o.) ze dne 3. 7. 2017, které podal ve smyslu výzvy v III. výrokové části usnesení o zahájení přezkumného řízení, a konečně pak obsah odborného vyjádření Národního památkového ústavu, generálního ředitelství (dále též „NPÚ, g.ř.“) č.j. NPÚ-310/77175/2017 ze dne 31. 10. 2017, které bylo vyžádáno v souladu s výše citovaným rozhodnutím č.j. MK 57085/2017 OLP ze dne 20. 9. 2017.

Účastník řízení - společnost Phibell, s.r.o. - v rozkladu ze dne 24. 5. 2017 uvedl následující argumentaci, která se týká jeho nesouhlasu s věcnými důvody pro zahájení přezkumného řízení a dále vymezení jeho práv nabytých v dobré víře, cit.:

„Rozhodnutí o neprohlášení není nezákonné. V napadeném usnesení ministr uvádí, že jsou dány závažné pochybnosti o tom, zda je rozhodnutí o neprohlášení dostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, tj. zda jsou v rozhodnutí o neprohlášení adekvátně obsaženy vlastní přezkoumatelné hodnotící úvahy ministerstva. Ministerstvo údajně nevěnovalo náležitou pozornost stanovisku Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. polovině 20. století („Komise“), která působí pouze jako poradní orgán generální ředitelky Národního památkového ústavu nebo vlastnímu návrhu na prohlášení nemovitostí za kulturní památku podanému Klubem za starou Prahu. Tyto skutečnosti podle názoru ministra dostatečně odůvodňují zahájení přezkumného řízení ohledně rozhodnutí o neprohlášení. Účastník nemůže s takovými závěry souhlasit. Podle § 94 odst. 1 správního řádu správní orgány přezkoumávají z moci úřední pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že je rozhodnutí v souladu s právními předpisy. V tomto případě však žádná důvodná pochybnost založena není. Především předpokladem pro zahájení přezkumného řízení mohou být dle § 94 odst. 1 správního řádu pouze důvodné pochybnosti o souladu rozhodnutí o neprohlášení s právními předpisy (tj. jeho nezákonnost), nikoli jeho věcná správnost. Srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 36/2009: „K odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad správních rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 je mimořádným opravným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.“ Z obsahu usnesení i podnětů k zahájení přezkumného řízení je však zřejmé, že naprostá většina námitek vůči rozhodnutí o neprohlášení se týká jeho věcné správnosti. Podněty postrádají námitky týkající se (ne)zákonnosti rozhodnutí o neprohlášení. Pokud podatelé či ministr s rozhodnutím o neprohlášení, resp. se závěry správního uvážení v něm popsaných nesouhlasí, je nutno tento nesouhlas chápat pouze jako vyjádření subjektivního názoru na výsledek správního řízení, který nemůže zpochybnit jeho zákonnost, resp. iniciovat jeho přezkum.

Jediným argumentem o nezákonnosti rozhodnutí o neprohlášení, které usnesení uvádí, jsou údajné nedostatky v odůvodnění a chybějící hodnotící úvahy ministerstva. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí.

Již z obsahu rozhodnutí o neprohlášení je však zřejmé, že nemohou existovat důvodné pochybnosti o jeho zákonnosti. Ministerstvo se dostatečně vypořádalo se všemi podklady pro rozhodnutí o neprohlášení. Veškeré podklady byly v odůvodnění rozhodnutí o neprohlášení řádně uvedeny a citovány. Hodnotící úvahy ministerstva jsou dále obsáhle popsány na str. 7 až 9 rozhodnutí o neprohlášení. V této části odůvodnění ministerstvo jednoznačně a přesvědčivě popisuje důvody, které jej vedly k tomu, že nemovitosti za kulturní památku neprohlásilo. Tyto úvahy jsou uvedeny jasně a srozumitelně. Není ani pravdou, že ministerstvo nevěnovalo náležitou pozornost stanovisku Komise. Ministerstvo na str. 8 výslovně uvádí důvody, proč považuje pohled a argumentaci Komise za nepřesvědčivé. Argumentace obsažená v podnětu Klubu Za starou Prahu ze dne 9. 9. 2015 je obsáhle uvedena na začátku odůvodnění rozhodnutí o neprohlášení. Ačkoli ministerstvo ve svých hodnotících závěrech výslovně neodkazuje na tuto argumentaci, je zřejmé, že se s ní vypořádává. Argumentace Klubu Za starou Prahu v části C jeho podnětu k zahájení řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku je totiž svým obsahem obdobná argumentaci Komise, se kterou se ministerstvo ve svých hodnotících závěrech vypořádalo dostatečně.

Účelem § 68 odst. 3 správního řádu přitom rozhodně není požadavek, aby správní orgány obsáhle reagovaly bod po bodu na veškeré argumenty vyplývající z podkladů ve správním spisu. To ostatně potvrzuje i judikatura správních soudů, například rozhodnutí publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 5157/2015: „...musí zdejší soud konstatovat, že jako mylnou je třeba odmítnout představu, že druhostupňový správní úřad (zde žalovaný) se musí povinně vypořádat odvolacími námitkami kasuisticky „bod po bodu“ a že vždy opakovaně by se měl námitkami každého odvolatele zabývat zvlášť... Jestliže se určité námitky účastníků řízení překrývají, má soud za to, že se lze s těmito námitkami vypořádat souhrnně a že tak učinil v dostatečné míře jak prvostupňový správní orgán, tak i správní orgán druhostupňový, aby mohl ve věci rozhodnout. Takové vypořádání námitek soud nevylučuje a nejedná se o jejich paušální odmítnutí. Podstatné je, že účastníkům včetně žalobce byl dán dostatečný prostor k vyjádření se k podkladům, ať už v prvním nebo ve druhém stupni správního řízení, a že s námitkami žalobce, o něhož se v tomto řízení jde, bylo naloženo tak, že byly vypořádány.“

Navíc, jak plyne ze znění § 68 odst. 3 správního řádu, zákon výslovně požaduje, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouze informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Účastník připomíná, že účastníkem řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku jsou pouze vlastníci předmětných budov a pozemků, nikoliv Komise nebo Klub za starou Prahu. Vyjádření těchto institucí nejsou ani povinně vyžadována podle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Je zřejmé, že správní orgán se musí vyjádřit a vypořádat primárně s námitkami účastníků řízení a podklady, které si musí podle zákona před vydáním rozhodnutí vyžádat, což ministerstvo náležitě učinilo. Zákonné nároky na obšírné vypořádání se s ostatními podklady rozhodnutí, mezi které patří i uvedená stanoviska Komise či Klubu za starou Prahu, jsou podstatně nižší než u zákonem výslovně uvedených podkladů rozhodnutí.

Rovněž nelze souhlasit s názorem ministra o údajném porušení základních zásad činnosti správních orgánů nebo § 50 odst. 3 správního řádu, zejména porušení povinnosti zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Je zřejmé, že si ministerstvo opatřilo veškeré podklady pro rozhodnutí o neprohlášení, a to nejen zákonem vyžadované, nýbrž i další podklady, jako například stanovisko Komise či Poradní komise ministerstva. Následně ministerstvo v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu hodnotilo podklady podle své úvahy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Jak již bylo uvedeno, hodnotící úvahy jsou součástí odůvodnění rozhodnutí o neprohlášení.

Zahájení přezkumného řízení tak účastník řízení vnímá jako v demokratickém právním státě neakceptovatelnou snahu zasahovat do volného hodnocení důkazů a správního uvážení ministerstva v pravomocně ukončeném správním řízení. Přezkumné řízení je vskutku mimořádný opravný a dozorčí prostředek, který z podstaty věci zásadně zasahuje do práv účastníků. V daném případě přitom zdaleka nejsou splněny podmínky pro jeho zahájení, natož pro znovuoobnovení památkové ochrany nemovitostí (viz níže).

Na základě výše uvedených skutečností je zřejmé, že ministerstvo postupovalo v souladu s právními předpisy a nijak nezanedbalo ochranu veřejného zájmu. Obstaralo si veškeré zákonem vyžadované podklady, jakož i vyjádření účastníků řízení. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu si obstaralo i další stanoviska, zejména Komise či Poradní komise ministerstva. Se všemi podklady se v odůvodnění rozhodnutí o neprohlášení náležitě vypořádalo. Nelze proto důvodně pochybovat o zákonnosti rozhodnutí o neprohlášení. Usnesení proto bylo vydáno, aniž by byly splněny základní zákonné předpoklady pro zahájení přezkumného řízení. Z tohoto důvodu, jakož i z důvodu nedodržení subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu je usnesení nezákonné.

Stručné vyjádření k právům nabytým v dobré víře - výrokem III. usnesení byl účastník řízení dále vyzván k tomu, aby ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení usnesení, písemně vymezil a doložil práva nabytá v dobré víře, jakož i přehled stavebně technických změn učiněných po právní moci rozhodnutí o neprohlášení. Z časových důvodů v tuto chvíli nebude účastník řízení požadované informace podrobně vymezovat. S ohledem na skutečnosti uvedené v předchozích článcích tohoto rozkladu je totiž zřejmé, že usnesení má být zrušeno v celém svém rozsahu i bez ohledu na ochranu práv námi nabytých v dobré víře. V této fázi řízení tedy účastník řízení pouze předesílá, že jeho náklady doposud vynaložené na realizaci projektu odstranění nemovitostí a výstavby nových budov na jejich místě byly vynaloženy zejména na: - pořízení nemovitostí, průzkumy, zprávy a místní šetření týkající se projektů pro povolení odstranění stavby, územní rozhodnutí a stavební povolení (včetně topografických, geotechnických, hydrologických, historických, archeologických, dendrologických, ekologických, kontaminačních a stavebně-strukturálních šetření atd.). Dočasné statické zajištění a sledování stability budovy, zajištění bezpečnosti pozemku, architektonické soutěže, architektonické a inženýrské projekty pro navrhovanou novou budovu, tým odborných konzultantů (se specializací na architekturu, statiku, strojírenství a elektrotechniku, vodu, plyn, kanalizaci, dopravu a dopravní služby, osvětlení, hluk a akustiku, stavební fyziku, udržitelnost apod.), znalecká prohlášení a posudky o nových návrzích, jednání a zpracování dokumentace pro územní rozhodnutí, marketing, architektonické modely, na komunikaci s veřejností a médií, právní služby, a náklady financování prostřednictvím bankovních úvěrů. Tyto vynaložené náklady již v současné době převyšují 360.000.000,- Kč a v případě prohlášení nemovitostí za kulturní památku by byly (s výjimkou části nákladů na pořízení nemovitostí) zcela zmařeny. Účastník řízení zároveň zdůrazňuje, že již podal žádost o povolení odstranění stavby na začátku roku 2016 a na základě rozhodnutí o neprohlášení podal žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, jejíž součástí jsou nezbytná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy a dalších zákonem předepsaných osob. Výše uvedené informace jsou pouze ilustrativním výčtem nákladů účastníkem řízení vynaložených a kroků učiněných v dobré víře, že projekt výstavby nových budov bude na místě nemovitostí realizován. V usnesení indikované lhůtě účastník řízení přistoupí k bližšímu a časově náročnému vymezení a prokázání jeho práv nabytých v dobré víře a s tím spojených nákladů, jakož i k dodání dalších informací vyžádaných ve výroku III. usnesení. Závěrem účastník řízení zdůrazňuje, že již zahájením řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku v jeho majetkové sféře vznikly rozsáhlé škody včetně ušlého zisku, který účastník řízení v současné době odhaduje ve výši 612.000.000,- Kč. Pozastavením právních účinků

přezkoumávaného rozhodnutí o neprohlášení ministr se však rozsah takto vzniklých škod dále navyšuje. Nedojde-li proto ke zrušení usnesení na základě tohoto rozkladu, je účastník řízení na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, případně jediný společník účastníka řízení na základě Dohody mezi Českou republikou a Nizozemským královstvím o podpoře a vzájemné ochraně investic, připraven uplatňovat vůči ministerstvu (resp. České republice) nárok na plnou náhradu škody tímto postupem vzniklé.“

Ve vyjádření ze dne 3. 7. 2017, které účastník řízení - společnost Phibell, s.r.o. - podal ve smyslu výzvy v III. výrokové části usnesení o zahájení přezkumného řízení, je uvedeno následující, cit.:

„Práva nabytá v dobré víře. Účastník tímto podáním poskytuje ministru kultury rozsáhlé dokumenty/důkazy prokazující jeho práva nabytá v dobré víře a náklady vzniklé v souvislosti s Projektem. Na tomto místě účastník zdůrazňuje, že obsah předložených dokumentů tvoří jeho obchodní tajemství a je tedy chráněn ve smyslu § 504 občanského zákoníku. S těmito podklady proto musí být zacházeno důvěrně, zejména nesmí být zpřístupněny třetím osobám, a to ani postupem podle § 38 odst. 2 správního řádu. Na vyžádání je účastník připraven předložené podklady doplnit, případně blíže objasnit. Jednotlivá práva, která účastník nabyt, a vynaložené náklady jsou níže rozděleny do tří období. Tato období jsou oddělena dvěma mezníky - dnem vydání závazného stanoviska odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy č.j. MHMP 1894248/2015, tj. 30. 10. 2015 („závazné stanovisko 1“) a dnem vydání rozhodnutí o neprohlášení, tj. 30. 11. 2016.

1. Práva nabytá v dobré víře a náklady vynaložené před vydáním Závazného stanoviska 1 - účastník nabyt nemovitosti na základě kupní smlouvy ze dne 25. 6. 2014 za kupní cenu ve výši 307.835.068,87 Kč. Od samého počátku bylo důvodem pro tuto koupi záměr využít předmětný prostor k demolici nemovitostí a výstavbě administrativního a obchodního centra Museo (dále jen „projekt“), což lze prokázat například i tím, že neprodleně po nabytí nemovitostí byla zahájena jednání s Úřadem městské části Praha 2, jejichž předmětem byly diskuze nad záměrem projektu. Účastník v souladu s výše uvedeným záměrem vstoupil do celé řady smluvních vztahů a angažoval tým zahrnující architektky, inženýry, rozpočtové manažery, projektanty, odborníky na pronájem a plánování. Byla vypracována řada posudků týkajících se demolice výstavby projektu a vedena podrobná jednání se všemi příslušnými orgány (např. s odborem výstavby městské části Praha 2, odborem památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy atd.). Tato jednání trvala několik měsíců, během kterých bylo vytvořeno množství projektových plánů a modelů zohledňujících doporučení expertů a dotčených úřadů. Za účelem přípravy projektu tak účastník do dne vydání závazného stanoviska 1 účelně vynaložil náklady v souhrnné výši 348.968.316,21 Kč. Sesterská společnost účastníka, společnost HB REAVIS GROUP CZ, s.r.o., se sídlem Rohanské nábřeží 678/25, Karlín, 186 00 Praha 8 („HB REAVIS“) ve stejném období účelně vynaložila náklady v celkové výši 1.618.705,92 Kč. Náklady hrazené společností HB REAVIS budou v průběhu realizace projektu přefakturovány na účastníka. Účastník je proto zahrnuje do celkových nákladů na přípravu projektu. Účastník a společnost HB REAVIS tedy do dne vydání závazného stanoviska 1 vynaložili na přípravu Projektu náklady v celkové výši 350.587.022,13 Kč. Uvedenou výši nákladů dokládá účastník seznamem faktur/plateb zaplacených v období před vydáním závazného stanoviska 1 a zároveň kopii příslušných faktur, resp. smluv. V případě prohlášení nemovitosti za kulturní památku by byly tyto náklady z významné části zmařeny. Důkaz: smlouva o koupi nemovitostí; smlouvy o úvěru na financování projektu; seznam přijatých a zaplacených faktur do 30. 10. 2015; kopie jednotlivých přijatých a zaplacených faktur do 30. 10. 2015.

2. Práva nabytá v dobré víře a náklady vynaložené na základě závazného stanoviska I - dne 30. 10. 2015 Magistrát hlavního města Prahy vydal závazné stanovisko 1, v němž byl vyjádřen souhlas s odstraněním nemovitostí. Závazné stanovisko 1 navazovalo na předchozí odborné vyjádření územního odborného pracoviště Národního památkového ústavu („NPÚ“) v hl. m. Praze č.j. NPÚ - 311/7210912015 ze dne 26. 10. 2015 („odborné vyjádření 1“), které uvedlo, že záměr demolice nemovitostí je z hlediska památkové péče realizovatelný. Přitom v procesu vydání závazného stanoviska 1 nepadla ani zmínka o vhodnosti prohlásit nemovitosti za kulturní památku. Legitimní očekávání účastníka byla dále posílena stanoviskem územního odborného pracoviště NPÚ v hl. m. Praze č.j. NPÚ-311/80281/2015 ze dne 26. 11. 2015 („odborné vyjádření 2“) a stanoviskem Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče č.j. MHMP 752180/2016 ze dne 28. 4. 2016 („odborné vyjádření 3“), ve kterých oba orgány deklarovaly, že nesouhlasí s prohlášením nemovitostí za kulturní památku. Nejpozději dnem 30. 10. 2015 tak účastník řízení nabyt zcela legitimní očekávání, že jeho rozsáhlé investice do projektu nebudou zmařeny. Vydáním závazného stanoviska 1 totiž odpadla hlavní možná překážka realizace Projektu. Účastník poté dále v dobré víře pokračoval v rozvoji úplné dokumentace pro řízení o odstranění stavby a pro územní řízení za pomoci kompletního projektového týmu, včetně projektových manažerů, architektů, inženýrů, specialistů na trvale udržitelný rozvoj, specialistů na fasády, statických inženýrů, specialistů na dopravu, rozpočtových manažerů a dalších odborných poradců. Tento tým byl pod vedením developerského týmu, který zahrnoval řízení přípravy projektu, finanční a právní odborníky. Výsledkem výše uvedených prací odborných týmů bylo mimo jiné získání zhruba 60 pozitivních stanovisek dotčených orgánů, fyzických a právnických osob, které tvoří podklad jak pro řízení směřující k vydání rozhodnutí o odstranění nemovitostí, tak i pro územní řízení. Ohlášení odstranění nemovitostí bylo účastníkem podáno dne 12. 2. 2016. Uvedená stanoviska zcela jednoznačně tvoří práva nabytá účastníkem řízení v dobré víře, která by byla prohlášením nemovitosti za kulturní památku zcela zmařena. Existenci uvedených stanovisek účastník řízení dokládá seznamy všech vydaných stanovisek a zároveň jejich kopiemi. Od okamžiku vydání závazného stanoviska 1 do vydání rozhodnutí o neprohlášení uhradil účastník za výše uvedené služby vedoucí k realizaci projektu celkem 44.217.945,17 Kč. Společnost HB REAVIS uhradila ve stejném období náklady ve výši 1.347.808,45 Kč. Tyto výdaje účastník opět dokládá seznamy uhrazených faktur/plateb, jakož i jejich kopiemi. V případě zrušení rozhodnutí o neprohlášení (a prohlášení nemovitosti za kulturní památku) by proto ministerstvo způsobilo účastníkovi řízení škodu spočívající v přímých nákladech realizace projektu vynaložených ode dne vydání závazného stanoviska 1 do rozhodnutí o neprohlášení za kulturní památku ve výši 45.565.753,62 Kč. Tyto náklady přitom byly vynaloženy v zřejmém legitimním očekávání realizace projektu, a to na základě platného závazného stanoviska 1. Důkaz: seznam vydaných stanovisek; kopie jednotlivých stanovisek; seznam přijatých a zaplacených faktur od 30. 10. 2015 do 30. 11. 2016; kopie jednotlivých přijatých a zaplacených faktur od 30. 10. 2015 do 30. 11. 2016.

3. Práva nabytá v dobré víře a náklady vynaložené na základě rozhodnutí o neprohlášení. Vydáním rozhodnutí o neprohlášení dne 30. listopadu 2016 byla legitimní očekávání účastníka v dokončení projektu opět utvrzena. Účastník toto (nadále pravomocně) rozhodnutí oprávněně považoval za konečné. Po vydání rozhodnutí o neprohlášení tak účastník intenzivně pokračoval v řízení o odstranění stavby a územním řízení. Dne 12. ledna 2017 vydal Magistrát hl. m. Prahy, odbor památkové péče, závazné stanovisko č.j. MHMP 991867/2016 („Závazné stanovisko 2“), v němž uvedl, že novostavba Administrativní centrum Vinohradská je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná. Závazné stanovisko 2 vycházelo ze souhlasného vyjádření územního odborného pracoviště NPÚ v hl. m. Praze č.j. NPÚ-31 I/I 5651 ze dne 1. 6. 2016 („odborné vyjádření 4“). Vydáním závazného stanoviska 2 tak odpadla poslední subjektivní překážka vydání územního rozhodnutí na

projekt. Účastník podal žádost o umístění stavby dne 15. 2. 2017, čímž bylo územní řízení zahájeno. Dne 28. 4. 2017 navíc reagovala Památková inspekce Ministerstva kultury na podnět spolku Klub za starou Prahu, z.s. ze dne 6. 2. 2017 k zahájení přezkumného řízení ohledně závazného stanoviska 1. Památková inspekce rozhodla, že pro zahájení přezkumného řízení nejsou dány důvody. Po vydání rozhodnutí o neprohlášení vynaložil účastník další náklady v rámci realizace Projektu. Tyto náklady činí do 30. června 2017 celkem 38.256.493 Kč. Společnost HB REAVIS vynaložila ve stejném období náklady ve výši 87.860,- Kč. V případě zrušení rozhodnutí o neprohlášení (a prohlášení nemovitostí za kulturní památku) by tyto náklady v celkové výši 38.344.353 Kč byly zcela zmařeny. Tyto výdaje přitom byly opět vynaloženy v legitimním očekávání realizace projektu a každým dnem dále narůstají. Tyto výdaje účastník opět dokládá seznamy uhrazených faktur/plateb, jakož i jejich kopiemi. V případě zrušení rozhodnutí o neprohlášení (a prohlášení nemovitosti za kulturní památku) by proto ministerstvo způsobilo účastníkovi řízení škodu spočívající v přímých nákladech realizace projektu vynaložených ode dne vydání rozhodnutí o neprohlášení do současné doby ve výši 38.344.353 Kč. Důkaz: seznam přijatých a zaplacených faktur od 30. 11. 2016 do 30. 6. 2017; kopie jednotlivých přijatých a zaplacených faktur od 30. 11. 2016 do 30. 6. 2017.

4. Lze tedy shrnout, že v případě prohlášení nemovitostí za kulturní památku by se výše uvedená stanoviska a vyjádření stala obsoletními a došlo by k zmaření výše podrobně vyčíslených nákladů v celkové výši ca. 435.000.000,- Kč, které účastník v dobré víře vynaložil za účelem realizace projektu. Krom zmaření přímo vynaložených nákladů by prohlášením nemovitostí za kulturní památku došlo ke vzniku dalších závažných škod. O jejich vyčíslení účastník požádal renomovaný znalecký ústav APOGEO Esteem, a.s., znalecký ústav. Podle znaleckého ústavu se další hrozící škoda skládá z následujících položek: 1. Ušlý zisk v důsledku nemožnosti realizace projektu. Hodnota Projektu (plánovaného areálu, který nahradí nemovitosti) bude po úplném dokončení činit přibližně 2.235.000.000,- Kč. Po odečtení současné hodnoty nemovitostí a nákladů na realizaci projektu by čistý výnos účastníka z realizace projektu (navýšení hodnoty majetku účastníka oproti současnému stavu) činil přibližně 389.000.000,- Kč. Prohlášením nemovitostí za kulturní památku by byl tento očekávaný výnos zcela zmařen. Jednalo by se tak o ušlý zisk na straně účastníka. 2. Snížení hodnoty nemovitosti. Prohlášením nemovitostí za kulturní památku by zároveň došlo k snížení současné hodnoty nemovitostí. Vlastník kulturní památky je totiž s její dispozicí podstatně omezen. To se logicky projeví i ve snížení stávající hodnoty nemovitostí. Znalecký posudek vyčíslil stávající hodnotu nemovitostí na částku 730.000.000,- Kč. Prohlášením nemovitostí za kulturní památku by jejich celková hodnota klesla na 396.000.000,- Kč. Účastník by tak v důsledku prohlášení utrpěl další škodu ve výši 333.000.000,- Kč spočívající ve snížení stávající hodnoty nemovitosti. 3. Ušlý zisk vzniklý prodloužením s realizací projektu. Další škodou je zejména ušlý zisk z nájemného, který by účastník dosahoval z projektu. V současné době účastník nebytové prostory v nemovitostech nepronajímá z důvodu přípravných prací pro demolici. Nemovitosti jsou dnes vyklizené a ve stavu, kdy je nelze využívat. Probíhající přezkumné řízení, jakož i předcházející řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku, způsobuje zpoždění realizace projektu v řádech měsíců. Každým měsícem tohoto prodloužení přitom vzniká v majetkové sféře účastníka další škoda spočívající v ušlém zisku z budoucího nájemného. V případě dokončení projektu by účastník dosahoval hrubého příjmu z nájmu nebytových prostor ve výši 428.884,- EUR /měsíc, tj. přibližně 11.000.000,- Kč /měsíc. V přepočtu na jednotlivé dny tedy dochází každým dnem prodloužení s dokončením Projektu ke vzniku ušlého zisku v majetkové sféře účastníka ve výši více než 360 tisíc Kč. Tato škoda byla již účastníkovi způsobena zbytečným zahájením řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku. V současné době se tato škoda neúměrně navyšuje každým dnem trvání nezákonného přezkumného řízení a předběžné památkové ochrany nemovitosti, kdy je účastníkovi znemožněno projekt realizovat. Přitom je

Ministerstvo kultury v souladu s § 6 správního řádu povinno postupovat bez zbytečných průtahů tak, aby účastníku nevznikaly zbytečné náklady. Důkaz: znalecký posudek vypracovaný za účelem stanovení dalších škod způsobených prohlášením Nemovitostí za kulturní památku. Lze tedy shrnout, že v případě prohlášení Nemovitostí za kulturní památku by účastníku řízení byla způsobena další škoda spočívající v ušlém zisku a snížení hodnoty Nemovitostí ve výši přibližně 722.000.000 Kč. Podle § 94 odst. 4 správního řádu správní orgán po zahájení přezkumného řízení toto řízení zastaví, dojde-li k závěru, že ačkoli přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla veřejnému zájmu. Podle § 94 odst. 5 je správní orgán při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře. Princip ochrany dobré víry a legitimních očekávání patří mezi základní zásady činnosti správních orgánů. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Princip ochrany dobré víry a legitimních očekávání je také jedním ze základních principů demokratického právního státu. Je akcentován nejenom v judikatuře správních soudů, ale i v konstantní judikatuře Ústavního soudu (např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01, I. ÚS 398/04, I. ÚS 544106 nebo P1. ÚS 53/10). Účastník výše podrobně specifikoval náklady, které vynaložil v dobré víře v realizování projektu. Celková výše vynaložených nákladů činí k dnešnímu dni přibližně 435.000.000,- Kč a každým dnem narůstá. V případě prohlášení nemovitostí za kulturní památku by tyto náklady byly zcela zmařeny. Prohlášením nemovitostí za kulturní památku by na straně účastníka vznikla také další škoda ve výši více než 722.000.000,- Kč. Celkem tedy v důsledku zásahů ministerstva hrozí škoda v rozsahu 1,16 miliardy Kč. Zrušení rozhodnutí o neprohlášení by představovalo závažný zásah do práv, které účastník nabyl v dobré víře. Do dne zahájení tohoto přezkumného řízení příslušné orgány státní památkové péče celkem osmkrát potvrdily realizovatelnost projektu včetně demolice stávajících nemovitostí a vybudování nových staveb. To navíc za situace, kdy se nemovitosti nacházejí na území památkové zóny. Státní orgány tak opakovaně potvrdily, že nemovitosti nejsou natolik hodnotné, aby mohly být prohlášeny za kulturní památku. Jedná se o následující výše uvedené vyjádření a stanoviska: 1) odborné vyjádření 1 ze dne 26. 10. 2015; 2) závazné stanovisko 1 ze dne 30. 10. 2015; 3) odborné vyjádření 2 ze dne 26. 11. 2015; 4) odborné vyjádření 3 ze dne 28. 4. 2016; 5) odborné vyjádření 4 ze dne 1. 6. 2016; 6) rozhodnutí o neprohlášení ze dne 30. 11. 2016; 7) Závazné stanovisko 2 ze dne 12. 1. 2017; a 8) rozhodnutí Památkové inspekce o nezahájení přezkumného řízení ve věci závazného stanoviska 1 ze dne 28. 4. 2017. Uvedená stanoviska orgánů státní památkové péče jsou z množiny podkladů pro rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby či umístění nové stavby nejméně předvídatelná. Vydání ostatních podkladů převážně závisí na splnění předem známých požadavků vycházejících ze stavebně technických a bezpečnostních norem. Výsledek hodnocení dopadů zamýšlené demolice Nemovitostí na hodnoty chráněné památkovým zákonem naopak nelze s jistotou předvídat. Toto hodnocení je totiž do značné míry subjektivní, když obsahuje estetická a kulturně - historická hlediska. V případě vydání závazného stanoviska 1 a závazného stanoviska 2 (a jejich opakovaným potvrzováním) tak účastník nabyl legitimní očekávání, že po jejich vydání se zbývající části stavebního řízení v podstatě neodlišují od řízení ve věci staveb, které nejsou památkově chráněny či se nenachází v území s plošnou památkovou ochranou. Na základě těchto legitimních očekávání účastník vynaložil značné finanční prostředky a zahájil řízení o odstranění stavby a územní řízení. Účastník odkazuje např. na rozhodnutí ministra č.j. MK 31 533/2017 OLP, ve kterém ministr

rozhodl o zrušení rozhodnutí o prohlášení kulturní památky právě z důvodů existence legitimních očekávání na straně stavebníka, která vznikla tím, že se příslušné složky památkové péče opakovaně vyjádřily kladně k plánované demolici nemovitosti. V rozhodnutí se mimo jiné uvádí: „Z výše uvedených kroků NPÚ ÚOP PR a MHMP OPP - resp. z jejich absence - je patrné, že účastník (stavebník) zcela oprávněně nabyt legitimní očekávání, že odstranění domu není v rozporu se zájmy státní památkové péče, když se tyto příslušné složky památkové péče ve dnech 19. a 27. 4. 2016 vyjádřily kladně k demolici, aniž by zároveň podaly Ministerstvu kultury podnět k prohlášení domu za kulturní památku. Tyto složky památkové péče tak byly srozuměny s tím, že navzdory deklarovaným památkovým hodnotám bude dům odstraněn, a přesto neučinily nic k odvrácení demolice. Tím daly jménem státní památkové péče fakticky najevo, že účinné kroky k záchraně domu nejsou v zájmu státní památkové péče.“ V souladu se základní zásadou vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu je správní orgán přitom povinen při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů postupovat tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. I z tohoto důvodu účastník očekává, že ministr bez zbytečného odkladu rozhodne o zastavení přezkumného řízení. Je zřejmé, že legitimní očekávání účastníka a jeho práva nabytá v dobré víře jsou k dnešnímu dni tak rozsáhlá, že jednoznačně převažují (tvrzený) veřejný zájem na prohlášení nemovitostí za kulturní památku. Účastník připomíná, že do doby, než nemovitosti nabyt a zahájil realizaci projektu, neexistovaly hlasy ze strany příslušných státních orgánů či odborné veřejnosti o prohlášení nemovitostí za kulturní památku. Do této doby ani žádné zájmové sdružení či profesní obec nepodala podnět k prohlášení nemovitostí za kulturní památku, a to přesto, že nemovitosti byly do roku 2014 ve vlastnictví státu (resp. státem vlastněných společností) a po dobu posledních více než 15 let postupně chátraly. Je tedy zřejmé, že řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku bylo iniciováno účelově, nikoli pro jejich architektonickou hodnotu, nýbrž pro účely zabránění jejich demolice. V této souvislosti účastník odkazuje na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. 418812007NOP/MH: „Institut prohlášení stavby za kulturní památku by neměl být vnímán jako účelový nástroj zabránění demolice určité stavby v momentě, kdy již o odstranění stavby bylo rozhodnuto či se o jejím odstranění vede řízení u stavebního úřadu. Je zřejmé, že stát nemůže formou prohlášení nemovitostí za kulturní památku chránit všechny historické, architektonicky zajímavé, osobité a autorsky ojedinělé stavby. Je především úkolem místních samospráv, aby dovedly chránit architektonický obraz svého města či vesnice, a to jak prostřednictvím kvalitních územních plánů, tak spoluprací se stavebním úřadem a vlastníky těch staveb, které byt nejsou kulturními památkami, tak svým způsobem dotvářejí charakter vzhledu lidského sídla.“ Výše újmy, která by vznikla účastníku prohlášením nemovitostí za kulturní památku, byla podrobně popsána výše. Naopak veřejnému zájmu vydáním rozhodnutí o neprohlášení nevznikla újma žádná. Rozhodnutí o neprohlášení je totiž věcně správné. I pokud by však ministr dospěl k závěru, že nemovitosti měly být v původním řízení prohlášeny za kulturní památku, při poměření újmy hrozící veřejnému zájmu odstraněním nemovitostí a újmy hrozící účastníku musí dát jednoznačně přednost ochraně vlastnického práva účastníka a přezkumné řízení zastavit. I pokud by totiž kulturní hodnota nemovitostí dosáhla výše opodstatňující prohlášení za kulturní památku (což shodně s většinou odborné veřejnosti účastník odmítá), nebude tato výše dostatečná k tomu, aby odůvodnila zmaření dnes již tak rozsáhlé investice účastníka. Výše uvedené závěry dokládá také konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, například rozsudek čj. 7 As 43/2009-60, ze dne 13. 8. 2009 uvádí: „Vedle zájmu na památkové ochraně dané nemovitosti zde stojí také zcela legitimní zájem vlastníka nemovitosti na jejím ekonomicky udržitelném a dlouhodobě životaschopném využití jakož i veřejný zájem na účelném uspořádání měst, v nichž se památková rezervace nachází z hledisek např. dostupnosti různých služeb, dopravní obslužnosti, přiměřeného pohodlí a obvyklých civilizačních vymožeností obytných budov a

jiných aspektů vytvářejících komfortní životní podmínky. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty.“ K aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu pak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 7 As 21/2010-232 uvedl: „Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát - jednotlivce), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty [...] pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu.“ Za takto závažný veřejný zájem přitom nemůže být považována památková ochrana nemovitosti, o které ministerstvo (a předtím orgány státní památkové péče) již prohlásilo, že kulturních hodnot potřebných pro prohlášení za kulturní památku nedosahuje. Stejný názor přitom podpořila i významná část odborné veřejnosti. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že účastník nabyt práva v dobré víře, jakož i legitimní očekávání v přípustnost demolice nemovitostí a realizace projektu. Ministr musí při rozhodování v přezkumném řízení tato práva v souladu s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu zohlednit. I pokud by tedy rozhodnutí o neprohlášení ministr shledal nezákonným, přezkumné řízení je povinen zastavit z důvodu ochrany legitimních očekávání účastníka a jeho práv nabytých v dobré víře.

V. Soupis prací, které byly provedeny od právní moci rozhodnutí o neprohlášení. V návaznosti na vydání rozhodnutí o neprohlášení účastník zahájil přípravné a vyklízeč práce vedoucí k demolici nemovitostí. V souladu se závazným stanoviskem 1 účastník ještě před zahájením vyklízeč prací pozval zástupce Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče a Národního muzea na osobní prohlídku nemovitostí a vyzval je k identifikaci a odvozu jimi požadovaných prvků do depozitáře. Žádné z prvků na seznamu nebyly poničeny, dosud se nachází v budově a jsou připravené k odvozu do depozitářů. Jedná se hlavně o dílčí prvky točitého schodiště a interiérového zábradlí v parteru věžové části. Dále došlo k odstranění nenosných podlah, příček, podhledů a nefunkčních zařízení v obou věžových stavebách a k vyklizení přízemí a suterénů od nábytku a strojů. Těmito pracemi nebylo zasahováno do nosné konstrukce ani do vnějšího vzhledu. Tyto práce neměly vliv na životní prostředí. Přesto je třeba konstatovat, že dílčím způsobem došlo k nevratným zásahům do nenosných konstrukcí interiérů. V rámci rozkrývání konstrukcí došlo i k povinnému analyzování kontaminací stavby azbestem. Přítomnost azbestu byla prokázána zejména v místech napojení vzduchotechnických potrubí jako požární ucpávka a utěsnění na potrubních šachtách. Průzkum a následnou hodnotící zprávu zpracovala společnost Ekostar, s.r.o. Přítomnost azbestu přitom jen dále potvrzuje stanovisko účastníka, že stavby je potřeba odstranit. Důkaz: soupis demontovaných prvků; fotodokumentace aktuálního stavu nemovitosti; zpráva ze zjištění výskytu azbestu ve stavebních konstrukcích objektů areálu Vinohradská 325/8, Praha 2.

VI. Vyjádření k podnětům na zahájení přezkumného řízení. Předmětem přezkumného řízení není a ani nemůže být posuzování věcné správnosti rozhodnutí o neprohlášení, ale výhradně jeho zákonnost. Údajnou nezákonností rozhodnutí o neprohlášení, zejména v rozsahu jeho odůvodnění či vypořádání se s podklady, se účastník podrobně zabýval v rozkladu ze dne 24. 5. 2017, na který tímto plně odkazuje. Rozhodnutí o neprohlášení má veškeré náležitosti stanovené právními předpisy. Ministerstvo rozhodnutí o neprohlášení náležitě odůvodnilo a vypořádalo se se všemi podklady pro rozhodování. Není proto důvod pochybovat o jeho souladu s právními předpisy. Přes výše uvedené se většina námitek v podnětech k zahájení přezkumného řízení vztahuje k údajné architektonické hodnotě nemovitostí a důvodům, proč měly být nemovitosti za kulturní památku prohlášeny. Účastník proto na základě výzvy ve výroku III. usnesení na tomto místě opakuje a shrnuje základní argumenty, proč je rozhodnutí o neprohlášení také věcně správné. Ministr v rámci přezkumu

zákonnosti rozhodnutí o neprohlášení vychází výhradně ze skutkových okolností a zjištění v době jeho vydání a nikoli z okolností, které nastaly teprve poté. Zejména nové posudky či vyjádření odborné veřejnosti, na která odkazuje Klub za starou Prahu ve svém podnětu, tak nejsou a ani nemohou být pro přezkumné řízení relevantní. Posudky zahraničních expertů, které Klub za starou Prahu účelově obstaral až po vydání rozhodnutí o neprohlášení, navíc účastník i věcně považuje za problematické. U expertů v dané oblasti totiž vždy hrozí určitá míra subjektivní podjatosti v rámci profesního diskurzu. Zvláště u zahraničních hodnotitelů je pak jejich postoj více teorií než objektivní výpovědí, protože nereflektuje prakticky žádnou z problematik reálného světa, tzn. kategorie vlastnické, legislativní, technické, ekonomické, kulturně-společenské atd. V tomto smyslu se tedy jedná o teoretickou práci zahraničních kapacit, které však postrádají relevantní vjem, informovanost a osobní znalost předmětu hodnocení. Účastník je přesvědčen, že nemovitosti nepředstavují významný doklad historického vývoje či životního způsobu, neváží se k hodnotám revolučním, historickým, uměleckým, vědeckým ani technickým, a ani nejsou spjaty s významnou osobností či historickou událostí. Jinými slovy nesplňují parametry pro prohlášení za kulturní památku dle § 2 a 3 zákona č. 20/1987 Sb., a to zejména z následujících důvodů (jde o celkem 15 důvodů, na které pak reaguje NPÚ, g.ř. v odborném vyjádření č.j. NPÚ-310/77175/2017 ze dne 31. 10. 2017):

(i) Odborná veřejnost se neshoduje v otázce památkové hodnoty nemovitostí. V této otázce nebyl dosažen konsensus, který je důležitým faktorem pro přiznání památkové ochrany;

(ii) Nemovitosti jsou nevhodně začleněny do okolí. Autoři při projektování počítali s asanací okolních domů a trasováním severojižní magistrály na estakádě v těsné blízkosti nemovitostí, čemuž přizpůsobili tehdejší návrh. Předpoklady se však nenaplnily a anti-urbanisticky a soliterně pojaté budovy dnes působí nelogicky a jsou zvláštní prostorovou bariérou;

(iii) Parter nemovitostí je výslednicí technických řešení a není primárně koncipován jako veřejné prostranství. Je plný tmavých, nehostinných zákoutí bez zeleně a s negativními sociálními jevy, drtivá většina chodců se mu snaží vyhnout, drobné provozovny a služby v přízemí s častou fluktuací dlouhodobě neprosperují;

(iv) Detaily staveb, fasád a zábradlí jsou mimo lidské měřítko, v historickém městském prostředí působí cizorodě a odtažitě;

(v) V areálu se neudála žádná významná kulturně historická událost. Přítomnost na tehdejší dobu výkonného superpočítače, řízení (byť náročné) plynovodní soustavy a zajímavě řešené odpružení základů od vibrací železniční dopravy evidentně nemůže být akceptovatelným důvodem objekt památkově chránit a považovat ho za industriální dědictví;

(vi) Nepřítomnost kvalitního městského veřejného prostoru s funkcemi, které by odpovídaly významu lokality. Dále nemožnost parter při ponechání budov pozitivněji upravit, rekonstruovat. Současný stav nemovitostí také neodpovídá Manuálu tvorby veřejných prostranství hlavního města Prahy, který vypracoval Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy.

(vii) Na základě provedeného stavebně historického průzkumu z roku 2015 nejsou v areálu ani v interiérech dochované žádné cenné umělecko-historické či řemeslné prvky;

(viii) Sám spoluautor stávajícího areálu Ing. arch. Václav Aulický, mimo jiné také účastník soutěže na přestavbu areálu z r. 2014, je smířen se skutečností, že stávající stavby

budou odstraněny a zároveň sám odstranění nemovitostí ve svém architektonickém návrhu navrhl;

(ix) Absence podzemních garáží, vytvářející z parteru povrchové parkoviště;

(x) Zmínky o areálu v odborné literatuře jsou velmi kusé a pouze obecného charakteru;

(xi) Hlavní náplní areálu byla funkce technologická, reprezentativní a politická, zcela však poplatná a vázaná k době vzniku a fungování socialismu; tato funkce však již není přítomna ani požadována;

(xii) Adaptace areálu by byla možná pouze za cenu totální rekonstrukce, která však nikdy nebude rentabilní a neumožní splnit nároky kladené na funkční a přívětivý objekt; navíc ani po rekonstrukci by nemovitosti nevyhovovaly jak požárně bezpečnostním, tak hygienickým směrnicím;

(xiii) Budovy by především měly sloužit lidem, ne vytvářet opuštěné nevyužitelné kulisy ve městě;

(xiv) Obvodový plášť věžových budov je nevhodně navržen a byl vzhledem ke špatnému technickému stavu a parametrům nahrazen novým na začátku devadesátých let, a není tedy autentický. Ani po rekonstrukci plášť nesplňuje soudobé energetické nároky; a

(xv) Nemovitosti nejsou významným příkladem tzv. brutalismu, na rozdíl od jiných tuzemských příkladů (budova Ingstavu od Ivana Rullera v Brně nebo obchodní dům Kotva na pražském Starém Městě). Autoři nemovitostí se snažili napodobit západní vzory, ale s velice sporným výsledkem. Prostoduchá kombinace oceli a prosklených ploch zcela postrádá jakékoliv architektonické hodnoty. Ačkoli se předmětné objekty nacházejí v městské památkové zóně Vinohrady, Žižkov, Vršovice, byly orgány památkové péče shledány jako v dané situaci a pozici za překonané, neperspektivní a nahraditelné novou, kvalitní architekturou. Podrobněji se o jednotlivých aspektech a důvodech absence památkových hodnot rozepisuje i Národní památkový ústav a oslovení odborníci včetně zástupců laické veřejnosti. Důkaz: přehled názorů odborných autorit.

Institut kulturní památky vznikl nepochybně proto, aby umožnil ochránit a předat budoucím generacím skutečně výjimečná díla tak, aby v budoucnu věrně prezentovala a připomínala minulost. Prohlašování objektů za kulturní památky by proto mělo být systémové, koncepční a také selektivní. Nemělo by být účelové a cílené, jako v tomto případě, kdy se skupina dlouhodobě profilově vyhraněných odborníků pod záminkou veřejného prospěchu snaží o záchranu byť zajímavého objektu, avšak bez jakékoli reflexe důsledků takového konání a odpovědnosti za potenciální budoucí využití a existenci tohoto komplexu v neustále se vyvíjející a měnící struktuře velkoměsta. Názory odborné veřejnosti, jakož i příslušných orgánů státní památkové péče nejsou v otázce kulturní hodnoty nemovitostí jednotné. Za situace, kdy dokonce územní pracoviště NPÚ rozhoduje odchýlně od názoru jeho nadřízeného pracoviště - generálního ředitelství NPÚ, jednoznačně nelze hovořit o obecném konsenzu na existenci památkových hodnot nemovitostí. Liší-li se tak zásadním způsobem názory odborné veřejnosti na památkovou hodnotu, je již z povahy věci zřejmé, že jsou zde důvodné pochybnosti o existenci veřejného zájmu na prohlášení nemovitostí za kulturní památku. S demolicí nemovitostí a jejich nahrazením projektem navíc souhlasí většina obyvatel Prahy a České republiky. Jak vyplývá z veřejného průzkumu provedeného renomovanou agenturou STEM/MARK, a.s. téměř 60% obyvatel Prahy by demolice nemovitostí nevodila; téměř dvě třetiny obyvatel České republiky by upřednostnilo vznik nové budovy namísto nemovitostí; a zároveň většině obyvatel České republiky se objekt

Transgas v porovnání s podobnými stavbami s prvky „brutalismu“ (např.: Horský Hotel Ještěd v Liberci, obchodní Dům Kotva v Praze, hotel Thermal v Karlových Varech) nelíbí. Důkaz: průzkum veřejného mínění. Účastník na okraj upozorňuje také na nekorektní přístup některých osob, které podaly podnět k zahájení přezkumného řízení. Prof. PhDr. Rostislav Švácha je členem Domácí rady Klubu za starou Prahu, který rozhoduje o tom, zda se daný spolek vyjádří ke konkrétní památkové kauze, podá podnět k přezkumu či k prohlášení stavby za kulturní památku. Prof. Švácha je současně členem Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. polovině 20. století a dokonce formuloval stanovisko této komise k prohlášení nemovitostí za kulturní památku. O vyjádření Prof. Šváchy se převážně opírá i podnět generální ředitelky NPÚ k zahájení přezkumného řízení. Jedná se tedy o znásobení stanoviska Prof. Šváchy, které je využito v podnětu Klubu za starou Prahu, v podnětu generální ředitelky NPÚ, tak i ve stanovisku Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. polovině 20. století. Osoba pana Šváchy se současně objevuje i v dopisu s názvem Nesouhlas s neprohlášením budovy Transgas za kulturní památku, který adresovali představitelé akademické obce ministru, přičemž všechny osoby, které tento dopis podepsaly (včetně pana prof. Šváchy) jsou zároveň i členy spolku Klub za starou Prahu, z.s. Tato recyklace názorů jediné, byť odborné, authority má za cíl imitovat konsensus na straně odborné veřejnosti na prohlášení nemovitostí za kulturní památku, ačkoli je nesporné, že tento konsensus neexistuje. Důkaz: kopie dopisu - nesouhlas s neprohlášením budovy Transgas za kulturní památku ze dne 19. 1. 2017 (podepsaná verze je součástí spisu). Účastník tedy shrnuje, že nemovitosti nedosahují takové architektonické hodnoty, aby mohly být prohlášeny za kulturní památku. To ostatně osmkrát potvrdily orgány státní památkové péče a značná část odborné veřejnosti. Řízení o prohlášení nemovitostí za kulturní památku bylo iniciováno účelově nikoli z důvodu kulturní hodnoty nemovitostí, ale za účelem zabránění jejich demolice a zakonzervování stávajícího stavu. Ministerstvo se s veškerými argumenty a podklady v rozhodnutí o neprohlášení vypořádalo v souladu s právními předpisy. Podněty tak postrádají věcnou argumentaci o nezákonnosti rozhodnutí o neprohlášení a pouze brojí proti správnému uvážení ministerstva, se kterým se neztotožňují. Rozhodnutí o neprohlášení je tak zákonné i věcně správné, a ministr proto musí přezkumné řízení i z tohoto důvodu zastavit.“

V odborném vyjádření Národního památkového ústavu, generálního ředitelství č.j. NPÚ-310/77175/2017 ze dne 31. 10. 2017, které bylo vyžádáno v souladu s výše citovaným rozhodnutím č.j. MK 57085/2017 OLP ze dne 20. 9. 2017, se uvádí následující, cit.:

„Předem bychom chtěli upozornit, že Národní památkový ústav, generální ředitelství, svůj pozitivní názor na existenci památkových hodnot souboru „Transgaz“, zasluhujících památkové ochrany, vyjádřil již v předchozích dokumentech zpracovaných k tomuto tématu a zaslaných na Ministerstvo kultury, a to ve vyjádření s názvem „Řízení o prohlášení souboru „Transgaz“ v ulicích Vinohradská a Římská, Praha 2, Vinohrady, za kulturní památku – stanovisko Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. polovině 20. století“ č.j. NPÚ-310/50270/2016 ze dne 15. 8. 2016 a v podnětu k přezkoumání rozhodnutí Ministerstva kultury ve věci neprohlášení souboru budov Transgaz za kulturní památku č.j. NPÚ-310/12381/2017 ze dne 15. 2. 2017.

Účastník ve vyjádření (ze dne 3. 7. 2017) uvádí 15 důvodů, proč je přesvědčen, že soubor Transgaz nevykazuje hodnoty, pro které by měl být prohlášen kulturní památkou, doslova uvádí citaci památkového zákona „nemovitosti nepředstavují významný doklad historického vývoje či životního způsobu, neváží se k hodnotám revolučním, historickým, uměleckým, vědeckým ani technickým, a ani nejsou spjaty s významnou osobností či historickou událostí. Jinými slovy nespĺňují parametry pro prohlášení za kulturní památku dle

§ 2 a § 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči“. Uvádíme zde přepis těchto 15ti důvodů a připojujeme k nim naše vyjádření.

(I) Odborná veřejnost se neshoduje v otázce památkové hodnoty nemovitostí. V této otázce nebyl dosažen konsensus, který je důležitým faktorem pro přiznání památkové ochrany.

K této výtce na úvod podotýkáme, že nejednotnost názorů je akademickým debatám vlastní. Nikdy se v nich, alespoň v demokratické společnosti, nelze dobrat jediné všeobecně akceptované doktríny. Navíc konsensus v hodnocení památky nemusí hrát vždy zásadní roli. Hodnotu stovek staveb, na nichž se kdysi nemohla odborná veřejnost shodnout, prokázal až čas. A také úsilí mnoha jedinců či skupin odvrátit likvidaci. Právě díky nim bylo možné získat čas, který prověřil hodnoty staveb, které jsou dnes ikonami, a města, kde stojí, si bez nich nelze představit. Za všechny stačí uvést Eiffelovu věž, Loosův obchodní dům Goldmann a Salatch nebo Plečnikovy úpravy Pražského hradu, proti nimž se vedly ostré kampaně na všech frontách. Tedy jak ze strany tradicionalistů, tak progresivní architektonické avantgardy. Upozorňujeme dále na skutečnost, že hanlivá vyjádření o souboru Transgaz z poslední doby pocházejí od osobností, jež se výzkumem poválečné architektury profesionálně nezabývají a dále od zpracovatelů posudků, které zadal současný majitel, jenž usiluje o demolici objektů. Tyto posudky přirozeně zohledňují zájem majitele. Bohužel rovněž starší stanoviska orgánu státní památkové péče i starší vyjádření pražského pracoviště NPÚ trpí – z našeho pohledu – závažnými odbornými nedostatky. Naproti tomu však existuje velká skupina odborníků, kteří opakovaně zdůrazňují pozitiva, hodnoty a kvality areálu Transgaz a jednoznačně se staví za jeho památkovou ochranu. Na tomto místě se musíme pozastavit u skutečnosti, že ze strany účastníka zaznívá na str. 10 a 11 osočování Klubem Za starou Prahu přizvaných zahraničních odborníků z účelově objednaných posudků a odborné nekompetentnosti (cit. ...postrádají relevantní vjem, informovanost a osobní znalost předmětu hodnocení). Na straně 13 je pak napadena korektnost postupu některých odborných autorit, především Prof. PhDr. Rostislava Šváchy, který je podle účastníka podjatý, poněvadž jako ten, který podával za Klub Za starou Prahu návrh na prohlášení kulturní památkou, je zároveň členem Komise pro ochranu památkového fondu 20. století Národního památkového ústavu. Dále je uvedeno, že se o jeho vyjádření opírá i podnět NPÚ GnŘ k přezkumnému řízení. Domníváme se, že takové hodnocení uvedených odborných autorit je zjednodušené a nekorektní. Poradní orgán generální ředitelky Národního památkového ústavu, tj. Komise pro ochranu památkového fondu 20. století, je složen dnes z devíti, v době projednávání kauzy Transgaz se skládal z osmi špičkových a respektovaných odborníků v oboru architektury 20. století. Členství v komisi není nijak honorované, přesto její členové vkládají do práce pro ni značné úsilí a berou ji jako poslání – poslání uchránit pro budoucí generace ty nejvýznamnější a zároveň nejohroženější památky moderní architektury. Komise se na jednání k památkovým hodnotám areálu Transgaz vyjádřila většinově ve prospěch prohlášení souboru za kulturní památku v poměru hlasů 5:3. Závěrečné stanovisko komise není formulováno na základě názoru jednoho člena, ale všech ve prospěch památky se vyjádřivších členů - v tomto případě jimi byli kromě pana profesora Šváchy také Doc. Ing. arch. Petr Vorlík, Ph.D., Mgr. Martin Strakoš, Ing. arch. Ondřej Beneš a Ph.D, Mgr. Jakub Potůček. Rovněž účastníkem napadený Podnět k přezkoumání rozhodnutí Ministerstva kultury ve věci neprohlášení souboru budov Transgaz za kulturní památku jsme zpracovali a podali na základě znalosti názorů celé řady uznávaných odborníků v oboru architektury 2. poloviny 20. století, včetně výše uvedených členů komise, nikoliv pouze Prof. Šváchy. Klub Za starou Prahu oslovil s žádostí o vyjádření zahraniční experty, profesora Domenica Chizzonitiho z technické univerzity v Miláně, autora monografie o Josefu Gočárovi z roku 1912, docentku Anu Miljački z Massachusetts Institute of Technology, která v tomto roce vydala knihu *The Optimum Imperative: Czech*

Architecture for the Socialist Lifestyle, a prezidenta německého komitétu ICOMOS prof. Jörga Haspela, který jako ředitel památkového úřadu senátu města Berlína už delší dobu usiluje dosáhnout památkové ochrany u budovy české ambasády od Věry a Vladimíra Machoninových – díla z téže doby jako Transgaz. Odpůrci památkové ochrany Transgazu vyjadřují názor, že tito vynikající zahraniční odborníci nejsou o české moderní architektuře dostatečně informovaní, nicméně už jen uvedená fakta naznačují opak.

(II) Nemovitosti jsou nevhodně začleněny do okolí. Autoři při projektování počítali s asanací okolních domů a trasováním severojižní magistrály na estakádě v těsné blízkosti Nemovitostí, čemuž přizpůsobili tehdejší návrh. Předpoklady se však nenaplnily a anti-urbanisticky a solitérně pojaté budovy dnes působí nelogicky a jsou zvláštní prostorovou bariérou.

Na úvod zhodnocení urbanistického řešení souboru Transgaz je třeba připomenout výchozí situaci pro realizaci tohoto areálu. Zánik vinohradského bloku, v jehož místech se soubor nachází, a také zánik dalšího bloku, sousedícího s Národním muzeem, byl výsledkem složitého urbanistického vývoje. K demolicím zde docházelo již od konce 30. let 20. století. Nejprve byl v roce 1939 z důvodu plánovaného rozšíření areálu rozhlasu zbořen dům při štítové stěně budovy rozhlasu; zde se nyní nalézá budova SOF. Sousední dům na Vinohradské třídě, stejně jako fronta domů obrácených do Rubešovy ulice musely být strženy kvůli výstavbě druhého vinohradského železničního tunelu v letech 1940-1944. V 60. letech pak probíhaly další demolice na nároží Římské a Rubešovy ulice kvůli výstavbě trafostanice. Sousední blok mezi Rubešovou a Škrétovou ulicí musel ustoupit výstavbě horní větve severojižní magistrály v Legerově ulici. Na místě tohoto bloku se dnes nachází asi na polovinu původní velikosti zúžený blok na trojúhelníkovém půdoryse se zástavbou sestávající z jednoho administrativního objektu z 90. let 20. století a jednoho rezidenčního objektu ze zcela nedávné doby. Z původní blokové zástavby zde zůstal zachován pouze rohový funkcionalistický dům „Nad Museem“, pravděpodobně díky jeho kvalitnímu statickému zajištění. Do takto složité a rozrušené urbanistické situace byl koncipován původní soutěžní návrh areálu. Je známou skutečností, že autoři soutěžního urbanistického a architektonického návrhu Transgazu, Ivo Loos a Jindřich Malátek, odsuzovali ve svých textech z šedesátých let přehnaný racionalismus sídlišť, skládající mechanicky stejné domy vedle sebe. Ve své vlastní tvorbě sledovali ideál „roslého města“ a dospěli tehdy dokonce k ocenění uzavřené blokové struktury, jakou se vyznačuje urbanismus čtvrti Vinohrad v okolí Transgazu. Jelikož však byli svým založením modernisté, snažili se pracovat s jejím schématem kreativně, jak to tehdy odpovídalo stavu světového architektonického a urbanistického myšlení. V hranicích vinohradského bloku vytvořili se svými partnery Václavem Aulickým a Jiřím Eisenreichem kaskádovitý polouzavřený prostor, který může být vnímán i jako určité oživení vinohradské zástavby. Zároveň tento modernisticky pojatý blok vytváří určitý přechod mezi blokovou zástavbou Vinohrad a rozvolněnou monumentalitou Federálního shromáždění a Národního muzea a níže položeným korzem Václavského náměstí, dnes nešťastně odděleným od Národního muzea severojižní magistrálou, stejně tak jako je toto druhou větví magistrály odděleno od areálu Transgazu. V tomto urbanistickém ohledu nemá Transgaz v poválečném vývoji Prahy rovnocennou obdobu. V žádném případě nelze areál považovat za prostorovou bariéru, jak uvádí účastník, naopak je svým způsobem prostupnější nežli typický vinohradský blok. Neopominutelný je význam Transgazu, vrcholného díla pražské brutalistní architektury, jako pandánu k druhé vrcholné, dnes již památkově chráněné stavbě z téhož historického období, nacházející se v jeho bezprostřední blízkosti, tj. budově Federálního shromáždění, postavené v letech 1966-1973, s níž ho propojuje také osobnost autora statických návrhů obou projektů Jiřího Kozáka. Oba areály vytvářejí pozoruhodnou enklávu architektury přelomu 60. a 70. let v centru Prahy.

(III) Parter nemovitostí je výslednicí technických řešení a není primárně koncipován jako veřejné prostranství. Je plný tmavých, nehostinných zákoutí bez zeleně a s negativními sociálními jevy, drtivá většina chodců se mu snaží vyhnout, drobné provozovny a služby v přízemí s častou fluktuací dlouhodobě neprosperují.

Tato výtka účastníka se do značné míry překrývá s výtkami uvedenými v bodě VI. Jak jsme již uvedli výše, autoři souboru Loos a Malátek věnovali urbanistickému řešení a tedy i řešení parteru areálu vysokou pozornost. Systém teras, parkovacích a pobytových ploch a komunikačních tras spolu s pronajímatelnými komerčními prostory v dolní části areálu tvoří promyšleně koncipovaný parter. Vyskytují se zde zajímavé architektonické prvky nastupujícího stylu high-tech, odrážejícími se mj. v symbolice použitých plynovodních trub. Současnou nehostinnost prostoru považujeme za výsledek dlouhodobé absence funkce areálu, způsobené nevlíčí či neschopností majitele objekty využívat. Pokles počtu pasantů v nevyužívaném areálu je logický. Nepřítomnost zeleně a tzv. temná zákoutí jsou pak poměrně typickým znakem centra velkoměsta a těžko mohou být brány za negativum, stejně jako to neodsuzujeme v rostlém historickém městě. Hlavním problémem parteru v případě Transgazu je absence údržby a snahy o adekvátní využití – např. v kašně není voda, vyskytují se zde bariéry v podobě závor a přístřešků ostrahy, zanedbané je večerní osvětlení. Za takové situace je pochopitelné, že prostor k návštěvě kolemjdoucí neláká.

(IV) Detaily staveb, fasád a zábradlí jsou mimo lidské měřítko, v historickém městském prostředí působí cizorodě a odtažitě.

Detaily odpovídají stylovému módu, ve kterém stavba vznikla. Výraznou, až dramatickou kompozicí svých hmot i expoziční svými materiály – oceli, skla, kamenného obkladu budovy počítače – se Transgaz hlásí k tradici „plastické“, respektive brutalistické architektury 60. let. Svými technicistními prvky, evokujícími vzhled velkých strojů, a svou na odiv stavěnou technicistní symbolikou se už naproti tomu blíží k progresivnějším proudům tehdejší světové architektury, které v 70. letech vyústily v hnutí high-tech. Moderní architektura ze své podstaty má odlišné tvarosloví od architektury historické, což nelze brát jako negativum, ale naopak jako přínos pro vrstevnatost a pestrost obrazu města.

(V) V areálu se neudála žádná významná kulturně historická událost. Přítomnost na tehdejší dobu výkonného superpočítače, řízení (byť náročné) plynovodní soustavy a zajímavě řešené odpružení základů od vibrací železniční dopravy evidentně nemůže být akceptovatelným důvodem objekt památkově chránit a považovat ho za industriální dědictví.

Formulace se opírá o část ideologicky stylizované formulace definice památky z památkového zákona z konce 80. let. Poukázat lze na to, že jedna dějinná událost se tu přece jen odehrála. Byl zde uveden do provozu tranzitní plynovod, most mezi Východem a Západem, byť jen na ekonomické bázi. Nesouhlasíme s tvrzením, že unikátně řešený objekt ústředny dispečinku nezasluhuje ochrany. Naopak zasluhuje, to jak z důvodu důvtipného konstrukčního i architektonického řešení, tak i z hlediska samotné jeho funkce – schránky pro ranou formu výkonné výpočetní techniky, jejíž vývoje je stavba cenným dokladem.

(VI) Nepřítomnost kvalitního městského veřejného prostoru s funkcemi, které by odpovídaly významu lokality. Dále nemožnost parter při ponechání budov pozitivněji upravit, rekonstruovat. Současný stav Nemovitostí také neodpovídá Manuálu tvorby veřejných prostranství hlavního města Prahy, který vypracoval Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy.

Viz také vyjádření k bodu III. Argument, že objekt vytvořený v 70. letech neodpovídá požadavkům manuálu vzniklého o více než čtyřicet let později, považujeme z hlediska debaty o památkových hodnotách objektu za irelevantní.

(VII) Na základě provedeného stavebně historického průzkumu z roku 2015 nejsou v areálu ani v interiérech dochované žádné cenné uměleckohistorické či řemeslné prvky.

Jak účastník sám uvádí, zástupci Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče i Národního muzea provedli identifikaci hodnotných prvků, které byly požadovány k uložení do depozitáře. Tyto prvky se dle účastníka nacházejí dosud demontované a neponičené k odvozu do depozitářů. Jedná se hlavně o točité schodiště a interiérové zábradlí ve vstupní hale věžové části. Právě tyto prvky považujeme za cenné interiérové prvky dotvářející výtvarný autorský výraz objektu. Nelze vyloučit ani existenci jiných dochovaných původních prvků vybavení a nábytku, na jehož originálním designu spolupracovali Ivo Loos, Jan Fišer a Jiří Vrana.

(VIII) Sám spoluautor stávajícího areálu Ing. arch. Václav Aulický, mimo jiné také účastník soutěže na přestavbu areálu z r. 2014, je smířen se skutečností, že stávající stavby budou odstraněny a zároveň sám odstranění Nemovitostí ve svém architektonickém návrhu navrhl.

Tuto skutečnost nepovažujeme za dostatečný důvod k demolici památkově hodnotného objektu.

(IX) Absence podzemních garáží, vytvářející z parteru povrchové parkoviště.

Absenci podzemních garáží nepovažujeme za problém z hlediska památkového hodnocení areálu. Pouze podotýkáme, že rovněž existence vjezdů do podzemních garáží a s nimi spojený automobilový provoz může mít na městský parter negativní dopad.

(X) Zmínky o areálu v odborné literatuře jsou velmi kusé a pouze obecného charakteru.

Bibliografie zpráv o tomto díle, publikovaná na internetové adrese <http://www.archiweb.cz/buildings.php?&action=show&id=4632>, je početná a poslední dobou ještě narůstá, jak to mj. ukazuje přítomnost Transgazu v knize editorů Mileny Bartlové a Jindřicha Vybírala Budování státu z roku 2015 (s. 152).

(XI) Hlavní náplní areálu byla funkce technologická, reprezentativní a politická, zcela však poplatná a vázaná k době vzniku a fungování socialismu; tato funkce však již není přítomna ani požadována.

Areál byl postaven jako dispečerské pracoviště s administrativním zázemím národního podniku Tranzitní plynovod Praha (Transgaz), který provozoval a spravoval plynovodní síť. Surovina, přiváděná z ukrajinské oblasti do Československa plynovodem Bratrství, uvedeným do provozu v r. 1967, byla dále distribuována do Rakouska a západní Evropy. Stavbu tedy netřeba vnímat jako reprezentanta tehdejšího socialistického politického systému, ale více jako reprezentativní budovu významného hospodářského podniku nadnárodního významu. Malátek a Loos, k nimž se v projektu Transgazu připojili architekti Aulický a Eisenreich, navrhli v roce 1969 první náhrobek Jana Palacha na pražských Olšanských hřbitovech, zničený brzy nato Státní bezpečností. Nestali se ani členy normalizačního Svazu architektů, což ohrožovalo jejich profesní postavení. Malátek naopak v osmdesátých letech vstoupil do kontaktu s disidenty, jak to v roce 1990 připomněl jeho nekrolog od spisovatele Ludvíka Vaculíka. Režimní Svaz architektů naopak autory Transgazu trestal za jejich nonkonformnost. Nepřipustil například, aby tým Loos - Malátek - Aulický - Eisenreich mohl své práce publikovat v tehdejší českém odborném tisku. V této souvislosti podotýkáme, že právě brutalistní architektonický styl se vyznačuje absencí jakéhokoliv politického podtextu. Tento

styl se svými charakteristickými prvky – použitím surového betonu, prosklených ocelových konstrukcí a zároveň se silnými autorskými prvky byl ve své době stejně oblíbený v zemích na obou stranách železné opony.

(XII) Adaptace areálu by byla možná pouze za cenu totální rekonstrukce, která však nikdy nebude rentabilní a neumožní splnit nároky kladené na funkční a přívětivý objekt; navíc ani po rekonstrukci by Nemovitosti nevyhovovaly jak požárně bezpečnostním, tak hygienickým směrnicím.

Domníváme se, že dvě věžové budovy areálu Transgaz, stejně tak jako bývalá budova SOF, mohou nadále bez problémů sloužit své původní administrativní funkci. Vhodnými a citlivými úpravami pod vedením zdatného architekta a osvětleného investora lze provést určitá přizpůsobení objektu novým potřebám bez dopadu na jeho památkové hodnoty. Vhodná funkce by se dala zajisté nalézt i pro objekt bývalého počítače. Prokázaly to zdařilé obnovy a konverze mnoha areálů u nás i ve světě, mj. i průmyslových.

(XIII) Budovy by především měly sloužit lidem, ne vytvářet opuštěné nevyužitelné kulisy ve městě.

Viz komentář k bodu XII.

(XIV) Obvodový plášť věžových budov je nevhodně navržen a byl vzhledem ke špatnému technickému stavu a parametrům nahrazen novým na začátku devadesátých let, a není tedy autentický. Ani po rekonstrukci plášť nesplňuje soudobé energetické nároky.

Ačkoliv není obvodový plášť autentický, nutno podotknout, že poměrně zdařile napodobil původní řešení. Vzhledem k tomu, že lehké obvodové pláště zaznamenaly v posledních desetiletích značný technologický pokrok, lze se domnívat, že při další obnově pláště by volbou vhodných technických řešení bylo dosaženo lepších energetických parametrů při zachování vzhledu respektujícího původní charakter prosklených fasád. Zároveň podotýkáme, že u památkových objektů mnohdy nelze z pochopitelných důvodů dosáhnout takových tepelných charakteristik, které by odpovídaly energetickým stále se zvyšujícím nárokům kladeným na dnešní novostavby, což nemůže být důvodem pro devastaci jejich vzhledu.

(XV) Nemovitosti nejsou významným příkladem tzv. brutalismu, na rozdíl od jiných tuzemských příkladů (budova Ingstavu od Ivana Rullera v Brně nebo Obchodní dům Kotva na pražském Starém Městě). Autoři Nemovitostí se snažili napodobit západní vzory, ale s velice sporným výsledkem. Prostoduchá kombinace oceli a prosklených ploch zcela postrádá jakékoliv architektonické hodnoty.

Jedná se o subjektivně podbarvený výrok účastníka, který u souboru Transgazu nechce vnímat jeho výjimečné kvality, které naznačují vyjádření NPÚ GnŘ i jiných odborných institucí a grémií. Opakujeme, že v dějinách poválečné architektury v pražském i celostátním měřítku představuje Transgaz přelomovou stavbu. Ústí do ní architektonické a urbanistické koncepty „zlatých“ šedesátých let a formují se v ní zároveň koncepty nové, jaké se prosadily až v následujícím období. Tento rys přelomové stavby nemá v pražské architektuře z doby vzniku Transgazu srovnatelný protějšek. Areál Transgazu představuje jednu z nejhodnotnějších a nejzajímavějších pražských staveb z přelomu šedesátých a sedmdesátých let 20. století, a to z hlediska architektonického i urbanistického. Mnohé jeho prvky nemají v české architektuře dané doby žádné jiné zastoupení. Námitky proti vysokému hodnocení Transgazu, s nimiž dnes vystupuje účastník řízení ve zkoumaném vyjádření, nelze vnímat za dostatečně relevantní. V domácí i zahraniční odborné veřejnosti naopak převažují hlasy za

záchranu Transgazu. V posledních letech se v České republice stále častěji setkáváme s demolicemi hodnotných budov z poválečného období. Hrozí tak nebezpečí, že se z české poválečné architektury nepodaří zachovat soubor, který by ji v dostatečné míře reprezentoval pro příští generace. Tento nepříznivý vývoj postihuje i díla nejvýznamnějších osobností poválečné éry, jako jsou příslušníci slavného a mezinárodně uznávaného libereckého sdružení Sial nebo členové autorského týmu, který vyprojektoval areál Transgazu. Tvorba Sialu byla demolicí připravena o známé obchodní středisko Ještěd v Liberci. Dílo autorů Transgazu v tomto roce ochudilo zbourání telefonní ústředny v Praze -Dejvicích a zánikem je teď ohrožen i samotný Transgaz. Účastník v podaném rozkladu proti usnesení ministra kultury namítá, že pro zahájení přezkumného řízení nebyly splněny předpoklady. Uvádí, že předpokladem mohou být pouze důvodné pochybnosti o souladu rozhodnutí s právními předpisy, nikoli jeho věcná nesprávnost. Je nám známo, že správní orgán v přezkumném řízení podle § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, z moci úřední přezkoumává pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Důvodné pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí Ministerstva kultury jsme již uvedli a doložili v našem podnětu k zahájení přezkumného řízení. Lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí Ministerstva kultury je v souladu s § 1 a § 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z uvedeného důvodu jsme se obrátili na pana ministra s žádostí, aby z moci úřední zahájil přezkumné řízení a rozhodnutí Ministerstva kultury ve věci neprohlášení souboru budov Transgaz za kulturní památku zrušil.“

V souladu s § 94 a násl. správního řádu bylo v rámci přezkumného řízení přezkoumáno rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 74500/2016 OPP, sp. zn. MK-S 13678/2015 OPP ze dne 30. 11. 2016, jakož i řízení, které přezkoumávanému rozhodnutí předcházelo, a to rovněž s přihlédnutím k obsahu výše citovaných podkladů.

Úvodem konstatuji, že dle § 96 odst. 2 správního řádu se soulad přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Dále dle § 94 odst. 5 správního řádu je při rozhodování v přezkumném řízení správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99). Na rozdíl od odvolacího řízení se v přezkumném řízení neposuzuje věcná správnost rozhodnutí (srov. s § 89 odst. 2 správního řádu).

V nyní řešeném případě je předmětem přezkumného řízení zkoumání, zda Ministerstvo kultury postupovalo v souladu s příslušnými předpisy, tj. zejména se správním řádem a zákonem č. 20/1987 Sb., když přezkoumávaným rozhodnutím č.j. MK 74500/2016 OPP, sp. zn. MK-S 13678/2015 OPP ze dne 30. 11. 2016 neprohlásilo za kulturní památku soubor Transgaz.

Podotýkám, že již v usnesení o zahájení přezkumného řízení jsem mj. zdůraznil, že samotné zahájení přezkumného řízení ještě neznamená, že přezkoumávané rozhodnutí je skutečně v rozporu s právními předpisy a jako takové bude zrušeno nebo změněno, takové rozhodnutí je až (případným) výsledkem přezkumného řízení. Pro zahájení přezkumného řízení je třeba, aby správní orgán došel po předběžném posouzení věci k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, tedy že tu je důvodná obava ohledně zákonnosti předmětného rozhodnutí. Toto podezření pak bude v přezkumném řízení prokázáno nebo vyvráceno.

Na základě posouzení přezkoumávaného rozhodnutí a prověření všech relevantních podkladů jsem dospěl k závěru, že výše uvedené podezření prokázáno nebylo, neboť jsem shledal, že Ministerstvo kultury postupovalo ve všech podstatných náležitostech v souladu se správním řádem a zákonem č. 20/1987 Sb., přičemž nevybočilo z mezí správního uvážení při posuzování otázky, zda soubor Transgaz vykazuje či nevykazuje dostatečné památkové hodnoty, které jsou ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. podmínkou pro prohlášení za kulturní památku. Neshledal jsem tedy, že by se Ministerstvo kultury dopustilo takového porušení právních předpisů tak, aby byl dán dostatečný důvod pro změnu nebo zrušení přezkoumávaného rozhodnutí v rámci přezkumného řízení dle § 97 odst. 3 správního řádu.

Ministerstvo kultury si v souladu s § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. vyžádalo odborné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, který v dopise ze dne 28. 4. 2016, č. j. MHMP 752180/2016 nedoporučil prohlásit soubor Transgaz za kulturní památku.

Rovněž Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v hl. městě Praze, ve svém odborném vyjádření ze dne 26. 11. 2015, NPÚ-311/80281/2015, nedoporučil prohlášení souboru za kulturní památku.

Prohlásit soubor za kulturní památku doporučila Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. pol. 20. století, při generálním ředitelství NPÚ, která doporučila prohlášení souboru, jak vyplývá z dopisu dne 15. 8. 2016, č. j. NPÚ-310/50270/2016. S tímto doporučením se však Ministerstvo kultury v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí dostatečně argumentačně vypořádalo s tím, že uvedlo celou řadu dalších důvodů, které i bez ohledu na hodnotící závěry této komise samy o sobě postačují k neprohlášení souboru Transgaz za kulturní památku.

Mám za to, že Ministerstvo kultury v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí (zejména str. 7 až 9) uvedlo podrobnou, přesvědčivou, logickou a ucelenou argumentaci, kterou objasnilo, proč dospělo k závěru, že soubor Transgaz nevykazuje dostatečné památkové hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., které jsou podmínkou pro prohlášení věci za kulturní památku. Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumného řízení je posuzování souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy, na základě kterých bylo toto rozhodnutí vydáno, pak lze věcnou správnost posuzovat jen do té míry, zda nedošlo k takovému vybočení z mezí správního uvážení, že by to způsobilo nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. S ohledem na tyto limity přezkumného řízení pak konstatuji, že přezkoumávané rozhodnutí je odůvodněno přezkoumatelným způsobem ve smyslu § 68 odst. 3, zároveň nebylo vydáno v rozporu se základními zásadami správního řízení (§ 2 až § 8 správního řádu), přičemž skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu.

Konstatuji, že všechny tři podněty k zahájení přezkumného řízení se opírají pouze o podklady, které doporučují prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku, a nezabývají se vyvrácením argumentace obsažené v podkladech, které prohlášení souboru nedoporučují. Ministerstvo kultury se ovšem v přezkoumávaném rozhodnutí zabývalo všemi shromážděnými podklady. Podklady, které byly podstatné pro úvahy správního orgánu, v napadeném rozhodnutí Ministerstvo kultury cituje, přičemž hodnotící úvahy Ministerstva kultury jsou v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí uvedeny přehledně a logicky. Shledal jsem, že z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí je možno seznat, že Ministerstvo kultury přistupovalo k hodnocení nepředpojatě, nestránilo účastníkům řízení, ani zastáncům památkové ochrany souboru.

Z hlediska dodržení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí Ministerstvo kultury rozhodlo v mezích správního uvážení, když vycházelo z obligatorně opatřeného odborného stanoviska ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., kterým je v tomto případě odborné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy. Rovněž odborná veřejnost není v tomto případě jednotná, o tom svědčí i fakt, že NPÚ, územní odborné pracoviště v hl. m. Praze ve svém odborném stanovisku nedoporučil prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku. Jde tedy o značně rozporuplnou stavbu právě z hlediska jejich urbanistických hodnot, přičemž není možné při posuzování kvalit stavby (souboru) odhlédnout od kontextu místa, kde se stavba (soubor) nalézá. V této souvislosti znovu připomínám, že na rozdíl od odvolacího řízení se v přezkumném řízení posuzuje věcná správnost rozhodnutí jen v tom rozsahu, zda nedošlo k takovému vybočení z mezí správního uvážení, že by to způsobilo nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Dále se v přezkumném řízení dle § 96 odst. 2 správního řádu soulad přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Proto vzhledem k těmto limitům přezkumného řízení nelze vytýkat přezkoumávanému rozhodnutí, že nevezalo v úvahu odbornou argumentaci obsaženou v následně opatřeném odborném vyjádření NPÚ, g.ř. č.j. NPÚ-310/77175/2017 ze dne 31. 10. 2017. V tomto nově opatřeném odborném vyjádření je uvedena podrobnější a širší odborná argumentace svědčící o existenci památkových hodnot souboru Transgaz. Toto odborné vyjádření přineslo celou řadu odborných hodnotících názorů, které jsou v rozporu se závěry, ke kterým dospěl odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy a NPÚ, ú.o.p. v hl. m. Praze. Avšak tato protichůdnost odborných hodnotících názorů na památkové hodnoty souboru Transgaz sama o sobě ještě nedokládá, že vydáním přezkoumávaného rozhodnutí došlo k takovému vybočení z mezí správního uvážení, že by to způsobilo nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, neboť odborné hodnocení architektury 60. a 70. let 20. století je jednou z oblastí památkové péče, kde ještě nedošlo k nalezení všeobecně přijímaného a ustáleného odborného konsensu. Proto zde relativně častěji dochází k odborným rozporům a neshodám než např. u architektury z počátku 20. století. Ministerstvo kultury tedy upřednostnilo jeden z názorových směrů, které se v oboru památkové péče v současnosti vyskytují. Nicméně lze předpokládat, že pokud by takovou odbornou argumentaci, která se nachází v odborném vyjádření NPÚ, g.ř. ze dne 31. 10. 2017, mělo Ministerstvo kultury k dispozici v době svého rozhodování, pak by z odborného hlediska již nevyznivaly natolik jednoznačně odborné argumenty uvedené v odborném stanovisku odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy a v odborném vyjádření NPÚ, ú.o.p. v hl. m. Praze. Hodnocení správnosti těchto protichůdných názorových směrů však již přesahuje limity zkoumání rozhodnutí v rámci přezkumného řízení.

Zdůrazňuji, že odborné vyjádření NPÚ, g.ř. bylo v rámci tohoto přezkumného řízení vyžádáno z toho důvodu, aby bylo vyloučeno, že skutečně neexistují takové poznatky, které by mohly svědčit o tom, že došlo k takovému vybočení z mezí správního uvážení, že by to způsobilo nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. To však nakonec prokázáno nebylo, když bylo pouze potvrzeno, že v oblasti památkové péče existují hluboké rozpory ohledně odborného hodnocení architektury 60. a 70. let 20. století, a to nejen mezi orgány památkové péče, ale dokonce i mezi jednotlivými pracovišti NPÚ. Z hlediska tohoto přezkumného řízení je však podstatné, že v době svého rozhodování Ministerstvo kultury shromáždilo takové odborné podklady, které předepisuje § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. a které mu svým obsahem umožnily neprohlásit soubor Transgaz za kulturní památku. Ministerstvo kultury za těchto okolností proto nevybočilo z mezí správního uvážení a nezaložilo nezákonnost svého rozhodnutí. V přezkumném řízení tedy nebylo prokázáno podezření, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy tak, aby mohlo být zrušeno či změněno dle § 97 odst. 3 správního řádu.

Dodávám, že s ohledem na znění § 94 odst. 4 a 5 správního řádu nelze v přezkumném řízení při posuzování přezkoumávaného rozhodnutí nepřihlédnout k rozsáhlým právům nabytým v dobré víře a legitimním očekáváním účastníka řízení, tak jak jsou podrobně popsána a doložena zejména v rámci jeho výše citovaného vyjádření ze dne 3. 7. 2017. Podotýkám, že otázkou práv nabytých v dobré víře a legitimního očekávání se Ministerstvo kultury v přezkoumávaném rozhodnutí nemuselo nutně zabývat, neboť shromážděné podklady poskytly dostatek odborných argumentů, které umožňovaly Ministerstvu kultury neprohlásit soubor Transgaz za kulturní památku a nedošlo tak k zásahu do práv nabytých v dobré víře a legitimního očekávání.

Avšak vzhledem k obsahu odborného vyjádření NPÚ, g.ř. č.j. NPÚ-310/77175/2017 ze dne 31. 10. 2017, které svědčí o existenci památkových hodnot souboru Transgaz, tato otázka práv nabytých v dobré víře a legitimního očekávání získala na aktuálnosti a relevanci, neboť bezprostředně souvisí s aplikací § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Podotýkám, že institut legitimního očekávání je srovnatelně významný jako problematika práv nabytých v dobré víře. K tomu odkazuji na nálezh Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, kde je Ústavním soudem konstatováno, že „... pojem legitimního očekávání, jehož relevantní podstatou je majetkový zájem, spadá pod ochranu čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu (srov. nálezh sp. zn. Pl. ÚS 2/02; nálezh z 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/07, 242/2010 Sb., body 80 a násl.) Toto ustanovení stanoví právo každého pokojně užívat svůj majetek. Podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva je přitom pojem „majetek“ obsažený v tomto ustanovení třeba vykládat tak, že má autonomní rozsah, který není omezen na vlastnictví hmotného jmění a nezávisí na formální kvalifikaci vnitrostátního práva (rozsudek z 22. 6. 2004 ve věci stížnosti č. 31443/96 -Broniowski proti Polsku, bod 129). Může zahrnovat jak „existující majetek“, tak majetkové hodnoty, včetně pohledávek, na jejichž základě stěžovatel může tvrdit, že má přinejmenším „legitimní očekávání“ dosáhnout určitého užívání vlastnického práva. Ústavní soud k tomuto principu v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva uvedl, že „z ní zřetelně vystupuje pojetí ochrany legitimního očekávání jako majetkového nároku, který byl již individualizován právním aktem, anebo je individualizovatelný přímo na základě právní úpravy“ (viz též nálezh z 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04 (N 50/40 SbNU 443, 154/2006 Sb., též nálezh sp. zn. Pl. ÚS 2/02).

Dále v otázce legitimního očekávání odkazuji na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 20/2010. Zde Nejvyšší správní soud upozorňuje, že již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 5. 2005 č.j. II. ÚS 487/03 při vymezení pojmu legitimního očekávání konstatoval, že „ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009 č. j. 6 Ads 88/2006 - 154 poukázal i na další aspekt tohoto pojmu a na jeho souvislost s čl. 1 Listiny a s principem zákazu neodůvodněně nerovného zacházení, v němž je obsažen též principem zákazu libovůle.

V nyní řešeném případě prokazatelně vzniklo legitimní očekávání účastníků na základě dosavadního postupu orgánů státní památkové péče a odborné organizace státní památkové péče (viz rozhodnutí, závazná stanoviska, odborná vyjádření a sdělení Ministerstva kultury, Památkové inspekce, odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy a NPÚ ú.o.p. v hl. m. Praze), a to nejen v rámci řízení o prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, ale i v rámci řízení o

odstranění souboru Transgaz a následně v rámci řízení o umístění novostavby na jeho místě. Konkrétně se jedná o tato závazná stanoviska, odborná vyjádření, rozhodnutí a vyrozumění:

1) Odborné vyjádření NPÚ, ú.o.p. v hl. m. Praze č.j. NPÚ - 311/7210912015 ze dne 26. 10. 2015, kde je uvedeno, že záměr demolice souboru Transgaz je realizovatelný z hlediska zájmů státní památkové péče, přičemž toto pracoviště NPÚ v souvislosti s tím nepodal podnět na prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku.

2) Závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče č.j. MHMP 1894248/2015 ze dne 30. 10. 2015, kterým je z hlediska zájmů státní památkové péče shledán přípustným záměr demolice souboru Transgaz a zároveň tento orgán státní památkové péče v souvislosti s tím nepodal podnět na prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku.

3) Odborné vyjádření NPÚ v hl. m. Praze č.j. NPÚ-311/80281/2015 ze dne 26. 11. 2015, kde tato odborná organizace státní památkové péče uvedla, že nesouhlasí s prohlášením souboru Transgaz za kulturní památku.

4) Stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče č.j. MHMP 752180/2016 ze dne 28. 4. 2016, kde tento orgán státní památkové péče uvedl, že nesouhlasí s prohlášením souboru Transgaz za kulturní památku.

5) Odborné vyjádření NPÚ, ú.o.p. v hl. m. Praze č.j. NPÚ-31 I/I 5651 ze dne 1. 6. 2016, v němž je uvedeno, že novostavba Administrativní centrum Vinohradská (na místě souboru Transgaz) je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná. NPÚ, ú.o.p. v hl. m. Praze v souvislosti s tím nepodal podnět na prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku.

6) Závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče, č.j. MHMP 991867/2016 ze dne 12. 1. 2017 („Závazné stanovisko 2“), v němž je uvedeno, že novostavba Administrativní centrum Vinohradská (na místě souboru Transgaz) je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná. Tento orgán státní památkové péče v souvislosti s tím nepodal podnět na prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku.

7) Přezkoumávané rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 74500/2016 OPP, sp. zn. MK-S 13678/2015 OPP ze dne 30. 11. 2016, kterým nebyl soubor Transgaz prohlášen za kulturní památku.

8) Vyrozumění Památkové inspekce Ministerstva kultury č.j. MK 30973/2017 PI ze dne 28. 4. 2017 o nezahájení přezkumného řízení (resp. o odložení podnětu k zahájení přezkumného řízení) ve věci závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče č.j. MHMP 1894248/2015 ze dne 30. 10. 2015, kterým byla demolice souboru Transgaz připuštěna z hlediska zájmů státní památkové péče.

Shora uvedená závazná stanoviska, odborná vyjádření, rozhodnutí a sdělení tedy zakládají legitimní očekávání účastníka, když záměr demolice souboru Transgaz a jeho nahrazení novostavbou byl opakovaně (tedy nikoliv jednorázově či nahodile) ze strany orgánů státní památkové péče shledán jako přípustný a tyto orgány nepodaly podnět k prohlášení souboru Transgaz za kulturní památku, to učinil až spolek Klub Za starou Prahu, z.s. Tyto složky státní památkové péče tak byly srozuměny s tím, že bude soubor Transgaz odstraněn a takto deklarovaly, že zachování souboru Transgaz není v zájmu státní památkové péče. Účastník (stavebník) tedy na základě výše popsaných úkonů orgánů státní památkové péče nabyt legitimního očekávání, že z hlediska památkové péče je odstranění souboru Transgaz realizovatelné. Tyto okolnosti jsou tedy další závažnou překážkou pro zrušení nebo změnu přezkoumávaného rozhodnutí.

K projednání této věci byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto usnesení se podle § 97 odst. 1 a § 66 odst. 2 správního řádu pouze poznamenává do spisu a ve smyslu § 76 odst. 3 správního řádu nabývá právní moci poznamenáním do spisu, tedy jeho vydáním ve smyslu § 71 odst. 2 písm. d) správního řádu. Dle § 76 odst. 5 správního řádu proti tomuto usnesení není přípustné podat řádný opravný prostředek. Dle § 94 odst. 2 správního řádu toto usnesení nemůže být předmětem přezkumného řízení. O usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, se v souladu s § 76 odst. 3 správního řádu účastníci řízení vhodným způsobem vyrozumí, a to např. zasláním jeho stejnopisu či kopie.

otisk úředního razítka Mgr. Daniel Herman, v. r.
ministr kultury

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

Phibell s.r.o., Rohanské nábřeží 678/25, 18600 Praha 8
Vinohradská BLDG, a.s., Václavské náměstí 815/53, 11000 Praha 1
Mgr. Karel Štochl, Hostomice 300, 267 24 Hostomice
Na vědomí obdrží: Ministerstvo kultury, OPP/O, zde
Magistrát hlavního města Prahy, odbor památkové péče, Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu, Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
Úřad městské části Praha 2, odbor výstavby, nám. Míru 600/20, 120 39 Praha 2
Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1
Národní památkový ústav, ú.o.p. v hl. m. Praze, Na Perštýně 12/356, 110 00 Praha 1
Klub Za starou Prahu, z.s., Mostecká 1, 118 00 Praha 1
MUDr. Filip Fencl, Ph.D., Urbánkova 3349/6, 143 00 Praha 4